

Презъ полета, хълмове, пустини
мъдрецитѣ стигатъ следъ година.
Гледатъ: ялната звезда си свѣти,
сякашъ день и нощъ въ едно сж слѣти.

Старъ овчаръ, облегатъ на кривака,
мълкомъ спрѣ се, влѣхви да дочака.
Кротко пита мъдрецитѣ морни:
на кжде ли тѣ така упорно
пжтъ незнаенъ отъ далечъ поели,
пжтъ по тия Божии предѣли?
— Стари книги казватъ, че ще доди
царъ Юдейски, щомъ ни изпроводи
Богъ известие съ звездата ясна.
Него диримъ месеци напрасно.

Кимна старецътъ, съ усмивка рече:
— Царъ Юдейски? Много е далече.
Ако Бога дирите, елате
безъ ливанъ, безъ смирна и безъ злато.
Ето, въ тази пещера студена
е събрана цѣлата вселена.
Въ нея Богъ е, а Богъ е на всжде
и на всжде Той ще си пребжде.
Вий напраздно дѣлгъ пжтъ сте били
и отъ пжтъ остали сте безъ сили...

Рече и поведе мъдрецитѣ
Старецътъ нагоре по скалитѣ.

СТИЛИЯНЪ ЧИЛИНГИРОВЪ

Зелениятъ Пѣтелъ

Веднажъ дѣдо Тодоранъ хвана зеления пѣтелъ съ червения
гребенъ, положи го въ една кошница и му поржча строго:

— До довечера да ми снесешъ едно яйце! Утре е недѣля.
Трѣбва ми блажинка, за да посрещна и азъ празника като
хората. Хайде!

Пѣтелътъ се намѣсти въ кошницата и започна да се на-
дува. До вечерята дѣдо Тодоранъ три пжти бърка въ кошни-
цата подъ пѣтела за яйце. Когато мръкна, старецътъ махна
съ ржка безнадеждно и повика отъ улицата едно момченце:

— Ела, дѣдовото, да ми повъртишъ точилото, догдето си
наточа ножа.